

Olifanten in mijn kop

Olifanten in mijn kop

Robin Raven

Pimento

Bij dit boek hoort ook een speciale lesbrief. Kijk op www.robinraven.nl om de lesbrief te downloaden. Handig voor in de klas!

www.uitgeverijpimento.nl
www.robinraven.nl

Tekst © 2011 Robin Raven

© 2011 Robin Raven en Pimento, Amsterdam

Omslagbeeld © Clayton Bastiani/Trevillion Images (jongen op het gras) en © Jennifer Fitzsimmons, the prairegirl.com (olifantenwolk)

Omslagontwerp twelph.com

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 499 2479 9

NUR 283

Pimento is een imprint van FMB uitgevers bv

Voor en dankzij Derek,
Irma en Henk Hardeman

1

Meester Patrick staat bij de deuropening van de klas. ‘Ik wil even iets vragen aan juf Fieke,’ zegt hij. ‘En denk erom: geen rare dingen, want ik hoor alles.’

En weg is hij. Niet in de richting van juf Fieke, maar naar het keukentje. Het is halftien. Koffietijd.

Ik denk terug aan toen ik in groep 3 zat. Toen had ik meester Patrick ook. Op de eerste schooldag zei hij na het voorlezen dat hij verslaafd was aan koffie. Als hij niet elk uur zijn dosis kreeg, ging hij dood. Hij liet het boek uit zijn handen vallen en deed alsof hij onder stroom stond. Alle kinderen moesten keihard lachen, maar ik was helemaal van slag. Zoiets had ik nog nooit meegemaakt en omdat ik niet wilde dat mijn meester doodging door te weinig koffie, haalde

ik tussen de middag een pak uit de voorraadkast thuis en nam dat voor hem mee.

Het probleem leek opgelost, maar tot mijn verbazing wilde de meester de koffie niet aannemen. Hij duwde het pak gewoon terug in mijn handen. ‘Doe niet zo gek, joh,’ zei hij. ‘We hebben koffie zat op school, en als die op is: pech gehad.’ Hij keek scheel en begon te rochelen.

Ik begreep er niets van. Waarom dacht de meester dat ik gek was? Ik wilde hem alleen maar helpen! Toen ging er iets mis in mijn hoofd. Er kwam een dikke grijze olifant tevoorschijn en die scheurde mijn hersenkwabben uit elkaar. *Rats!* Links in mijn hoofd. Toen kwam de volgende olifant en daarna nog een, tot er uiteindelijk een hele kudde stond te brullen en te stampen. Mijn hersens veranderden in vijf seconden in een racebaan voor olifanten. Ik schreeuwde het uit en gooide een stoel door de klas. De meester raakte in paniek en hij belde mijn moeder op haar werk. Mama was razend, want door mij moest ze weg uit een belangrijke vergadering. De hele weg naar huis mompelde ze woorden die ik niet kende (maar waarvan ik nu weet dat het vieze woorden zijn) en voor straf moest ik voor de rest van de dag naar mijn kamer. Zonder eten. Dat was geen

straf. Mijn kamer was een veilige plek en ik had toch geen honger.

Niemand wist toen nog dat ik asperger had.

Een ingepakte Liga vliegt voorbij. Die komt van Sjoerd. Als de meester weg is voor koffie, gooit Sjoerd altijd Liga's naar mijn hoofd. Sommige kinderen zeggen dat hij dat niet mag doen, maar Sjoerd roept gewoon dat iedereen zijn bek moet houden. Hij is blijven steken in een reptielenbrein. Te weinig hersencellen. Mama zegt dat ik hem moet negeren, maar dat lukt me nooit.

Nu ook niet. Code rood. 'Kijk uit, sukkel!' roep ik. Mijn vuist bonkt op de tafel. 'Hou daarmee op!'

Iedereen draait zijn hoofd om.

'Probeer die liga eens op te vangen met je mond, Pinokkio!' brult Sjoerd. 'Of wacht, misschien moeten we eerst even oefenen!' Hij pakt een pen en gooit die naar me toe. Halverwege de klas valt het ding op de grond. Een waardeloze lancering, net zo waardeloos als Sjoerd zelf.

'Wacht maar tot de meester terugkomt!' roep ik.

“Wacht maar tot de meester terugkomt,” herhaalt Sjoerd met een raar stemmetje. Zijn rechterwijsvinger maakt een draaiende beweging langs zijn slaap en er floept een kloddertje speeksel uit zijn mond. Kaatje,

die naast hem zit, maakt een gebaar alsof ze een onzichtbare bal weggooit.

Ik sta op. Mijn stoel klettert om. ‘Doe toch eens normaal!’ zeg ik.

‘Normaal?’ sist Sjoerd. ‘En dat zeg jij? Hoeveel zwemdiploma’s heb jij eigenlijk? En wanneer gaan de zijwieltjes van je fiets?’

‘Ik heb één diploma,’ sis ik terug. ‘En géén zijwieltjes.’

‘Niet op ingaan, man,’ fluistert Mustafa naast me. ‘Laat die sukkel toch.’ Hij pakt mijn arm en probeert me naar beneden te trekken, maar ik ruk me los. ‘Weet je wat jij bent?’ zeg ik tegen Sjoerd. ‘Een evolutionaire tussenvorm, een reptiel op twee poten. Je neus is zo groot dat kabouters erop kunnen skiën!’ Woedend knalt mijn vuist weer op de tafel. Ik grijp mijn liniaal en gooi hem naar Sjoerd. Het projectiel vliegt rakelings over hem heen en breekt in twee stukken uiteen tegen het bord. Goedkoop plastic. *Made in China.*

‘Zag je dat?!’ roept Kaatje. Ze zet grote ogen op. ‘Hij wilde Sjoerd scalperen!’

‘Bemoei je met je eigen zaken, Káátje!’ zeg ik, haar naam extra hard roepend. Natuurlijk bedoel ik ‘Ik haat je’, maar dat heeft ze blijkbaar niet door. Kaatje is een fossiel; ze is hersendood en nog erger dan

Sjoerd: te stom om de simpelste boodschap te begrijpen. Haar hersens lijken op een leeg parkeerterrein.

‘Wat is hier aan de hand?’ klinkt het streng. Het wordt stil. In de deuropening staat meester Patrick, met een kop koffie in zijn linkerhand. Hij schudt zijn hoofd en doet een paar passen de klas in. ‘Tjonge jonge,’ mompelt hij. ‘Eén minuutje. Zestig seconden. Eén minuutje ben ik weg. Is het nou zo moeilijk voor jullie, stelletje kleuters?’

‘Die sukkel heeft een liniaal naar mijn kop gegooid!’ roept Sjoerd, naar mij wijzend. Zijn mondhoeken zakken omlaag. ‘Ik had wel dood kunnen zijn.’

Was je maar dood, denk ik. Onder de grond tussen zes planken. Dan was het een stuk rustiger in de klas.

Meester Patrick draait zijn hoofd mijn kant op. ‘Waarom nu, jongen?’ vraagt hij. ‘Wat gaat er toch om in jouw hoofd?’

Ik zucht diep. Protesteren is zinloos. Wat er nu ook gaat gebeuren, het is allemaal mijn schuld. Ik had vanaf mijn geboorte een T-shirt moeten dragen met SORRY erop. Dat had me een hoop ellende bespaard.

‘Zo gaan we niet met elkaar om,’ zegt de meester. Hij zet zijn koffiekop op zijn bureau en kijkt naar de stukjes liniaal alsof het een modern kunstwerk is. Dan

loopt hij naar de papierbak en haalt er een blaadje uit. ‘Time-out, Milo. Je kent de procedure. Ga maar eens goed nadenken over wat je hebt gedaan.’

‘Maar Sjoerd begon,’ fluister ik. ‘Toen u de klas uit liep, begon hij druk te doen. Het was net Artis, maar dan zonder hekken, wespen en dierenstank.’

‘Pas maar op, mees!’ zegt Kaatje. ‘Straks gaat hij bijten!’

‘En jij moet je er niet mee bemoeien!’ zegt de meester terug. ‘Anders mag jij het taalboek overschrijven. Duidelijk?’ Hij zucht als een leeglopende ballon. Kaatje buigt haar hoofd en zwijgt. Gerechtigheid.

Als ik met het vel papier de klas uit loop, zie ik vanuit mijn ooghoeken dat Sjoerd met zijn linkerwijsvinger een denkbeeldige streep langs zijn nek trekt. Dat is maffiataal. Als die lui kwaad op je zijn, trekken ze een streep langs hun nek, schieten ze je in je knieën of word je in een betonblok geduwd en in de rivier gegooid. De maffia doet niet aan time-outs.

Natuurlijk zit Sjoerd niet zelf bij de maffia, maar zijn vader wel, want die heeft een wietplantage op zolder. Dat heeft Mustafa gehoord van zijn neef Ismaël, die bij Sjoerd in de straat woont. Ismaël heeft gezien dat er elke dag mensen bij Sjoerd aan de deur komen die zakjes wiet kopen. Wiet is een drug en van drugs

ga je dood. Waarom kopen die mensen die troep dan, zou je denken. Waarschijnlijk voor hun vijanden. Een andere reden kan ik niet bedenken.

In de gang staat het straftafeltje van groep 8. Ik schuif aan en leg het blaadje voor mijn neus. Het is de bedoeling dat ik opschrijf wat ik heb gedaan, wat ik daarbij voelde en wat ik eigenlijk had moeten doen. Het is een idee van meneer Pancras, mijn dramatherapeut, naar wie ik eens in de maand toe ga.

Meneer Pancras wordt nooit boos. Als ik vertel wat er fout is gegaan, knikt hij alleen maar vriendelijk, vouwt zijn vingertoppen tegen elkaar en zegt: ‘Elke... muur... begint... met... een... eerste... steen... jongen...’

Hij is ook heel rustig. Tijdens het kennismakingsgesprek vertelde hij dat hij die kalmte van het boeddhisme had gekregen, een geloof uit Azië. Thuis zocht ik op Google ‘boeddhisme’ op en ik kwam een heleboel kale bruine mannen tegen in rood-gele mantels die in tempels met gouden beelden woonden. Meneer Pancras woonde in een rijtjeshuis; hij had pluishaar en droeg een spijkerbroek. Volgens mij zat hij dus bij het verkeerde geloof, maar ik heb er niets over gezegd. Waarom zou ik?

Ik kijk naar het papier. In mijn gedachten verschijnt het vonnis van groep 8, basisschool Polygoon.

Datum: 17 mei 2011 na Christus

Betreffende: Milo Kapitein

Status: syndroom van Asperger

Vonnis: ter dood veroordeeld door de schoolrechtbank

Reden: scalperen van een klasgenoot

Aangetekend protest: afgewezen

Waarom moeten die aliens mij altijd hebben? Het is niet eerlijk. Is het soms mijn schuld dat ik asperger heb? Alsof ik daarom heb gevraagd!

Ik voel weer een olifant opkomen. Ik kijk naar het papier en begin het hoofd van de meester te schetsen. ‘Je begrijpt er niets van,’ mompel ik tegen de lijntjes. ‘Je weet niet eens op welke breedtegraad New York ligt. Of hoe de vlag van Amerika er precies uitziet. En je stinkt ook naar koffie. Logisch dat je geen vrouw meer hebt...’

Wanneer ik klaar ben met de meester, is Sjoerd aan de beurt. ‘Ze moeten je armharen eruit trekken, rotzak!’ sis ik. ‘Zonder verdoving! En een gewicht van honderd kilo aan je piemel hangen.’

Ten slotte teken ik Kaatje. ‘Jij bent een fossiel, oerdom en lelijk. Ik hoop dat je trouwt met een vieze vent met flaporen en een rode pukkel op zijn neus!’

‘Tegen wie heb je het?’ klinkt een stem.

Het is mijn zus Demi. Zij zit ook in groep 8, maar dan bij juf Fieke. Demi is elf, ik dertien. Toch zitten we allebei in de hoogste klas, omdat ik de kleuterklas moest overdoen. Niet omdat ik dommer ben – mijn IQ is 130+ – maar omdat de juf mij niet aankon. Dat zal ze nooit toegeven in een politieverhoor of voor de rechter maar mama en ik weten wel beter.

‘Laat me met rust,’ zeg ik. ‘Waarom zit jij niet in de klas? Je mag toch niet zomaar weglopen? Je bent vast niet de klas uit gestuurd, want daar ben je veel te braaf voor. En niet zeggen dat je koffie moest halen, want het keukentje is de andere kant op en juf Fieke drinkt geen koffie.’

Demi houdt haar hoofd een beetje schuin. Ze weet hoe ik me voel, maar ze zegt het nooit. Dat hoeft ook niet. Ik weet wat ze denkt: *als je gewoon je kop houdt, laten ze je met rust.*